

Arrest

nr. 169 961 van 16 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 (VW) betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: Y(...), Voorna(a)m(en): A(...) Nationaliteit: Turkse, Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing: Artikel 42quater §1 4° VW het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene huwde op 06.09.2010 te (...) met A(...) O(...) geboren te E(...) op (...) van Belgische nationaliteit (RR (...)) Betrokkene vroeg een visum gezinshereniging aan via de Belgische diplomatieke post en kwam op deze basis dd. 05.07.2011 naar België. Op datum van 04.10.2011 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F- kaart op basis van art 40 ter VW een jaar later veranderde de gezinssituatie echter volledig. Op 04.10.2012 werd de feitelijke scheiding ingezet. Dit leidde tot de echtscheiding, die uitgesproken werd op 25.07.2014 en overgeschreven werd in de registers op 08.08.2014. De verslagen van samenwoning dd. 08.04.2013 en 28.10.2014 bevestigden dat het koppel uit elkaar is. Gelet op deze geheel gewijzigde gezinssituatie en het feit dat betrokkene sedert 2011 in het bezit is van haar F- kaart valt zij onder de bepalingen van art 42 quater §1 VW die stelt dat de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, en dit in het in Art 42 quater, §1,4° VW bepaalde geval. Met het oog op een evenredige beslissing tot intrekking van het verblijf rekening houdende met alle mogelijke argumenten van humanitaire aard dient de minister of zijn gemachtigde rekening te houden met de duur van verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezin - en economische situatie, sociale / culturele integratie in België en de mate waarin redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er nog bestaande banden zijn met het land van herkomst., conform artikel 42 quater §1, voorlaatste alinea VW. Op datum van 28.03.2013 werd betrokkene in dit kader aangeschreven en gevraagd om alle documenten die nuttig kunnen zijn aan te brengen ten laatste 30 dagen na de betekening van het schrijven, de instructie werd 27.01.2015 betekend waarna de volgende documenten werden voorgelegd:

- Kopie echtscheidingsakte : dit document biedt weinig waarde gelet dat dit gegeven nooit in twijfel werd getrokken.*

-Inschrijving open school Nederlands + brief inburgeringscursus. Aan de hand van deze documenten kan worden vastgesteld dat betrokkene zich heeft ingezet om de taal te leren en zich in te burgeren. Op zich zijn dit uiteraard positieve elementen, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze elementen als blijken van uitzonderlijke integratie getuigen, eerder van een gebruikelijk parcours. Ook wel omdat het leren van het Nederlands deel uitmaakt van de verplichte inburgering van een niet-EU burger in Vlaanderen.

- Een document van de mutualiteit dd. 04.02.2015: Dit document bewijst dat betrokkene in regel is met de ziektekostenverzekering maar duidt niet op een uitzonderlijke integratie, het is in het persoonlijk belang van betrokkene op de nodige bijstand te kunnen rekenen in geval van eventuele toekomstige gezondheidsproblemen. -Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur bij G(...) N(...) dd. 06.01.2015 6u/week en bij K(...) BVBA vanaf 06.01.2015 voor 12u/week en de loonfiches van januari betreffende deze tewerkstelling+ loonfiches van Acerta voor de maanden oktober en november 2014 + document voorgelegd dd. 27.01.2015, dat zij ingeschreven is bij de VDAB + berekening van de inkomsten van het jaar 2013 + doorlopende opdracht aangetoond via Belfius naar de O(...) h(...). Uit deze stukken blijkt dat betrokkene werkwilbig is en werkt op deeltijdse basis. Het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is lovenswaardig maar vormt verder geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen die betrokkene zouden verhinderen dat zij ook in haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Trouwens , in art 42 quater §1 VW die stelt dat de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, staat geen vermelding dat economisch actief zijn een uitzonderingsvoorwaarde betreft op zich om het verblijfsrecht te behouden, het betreft een cumulatieve voorwaarde die gesteld wordt wanneer aan de uitzonderingsvoorwaarden voldaan werd. Bewijzen economisch actief te zijn op de

arbeidsmarkt is in deze pertinent voor zover betrokkene ouder is van een EU- kind, indien de wettelijke samenwoning met zijn ex-partner langer dan 3 jaar zou hebben geduurd, etc.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De leeftijd (55j) staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg. In vergelijking met haar leeftijd is betrokkene nog niet zo lang in België gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Betrokkene verbleef immers tot haar 50e levensjaar ongeveer in haar land van herkomst - Turkije - en verbleef tot op heden ongeveer 4 jaar in België. Betrokkene legde geen documenten voor die de aanwezigheid/afwezigheid van bindingen met haar land van herkomst dienen te bewijzen, waardoor eveneens het vermoeden versterkt wordt dat betrokkene aldaar nog voldoende bindingen heeft die een terugkeer en re-integratie ter plaatse zullen vergemakkelijken. Wat betreft de actuele gezinssituatie zijn er evenmin aanwijzingen die een terugkeer en een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan; nergens wordt betwist dat de relatie met de Belgische onderdaan spaak gelopen is en het einde van de gezamenlijke vestiging /huwelijk werd bewezen aan de hand van de gegevens van het Rijksregister en andere stukken van het administratief dossier. Bijgevolg is er geen gezinscel aanwezig waardoor een intrekking van het verblijfsrecht geen inbreuk doet op artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen kinderen heeft uit de relatie met de Belgische onderdaan. Qua culturele integratie blijkt uit taal/ inburgeringscursussen, dat betrokkene geen uitzonderlijke aanwijzingen van culturele integratie in België aantoonde. Qua economische integratie werd aangetoond dat betrokkene werkwilbig is en heden actief is op de arbeidsmarkt. Het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is lovenswaardig maar vormt verder geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen die betrokkene zouden verhinderen dat zij ook het zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Qua medische toestand werden geen documenten voorgelegd waardoor er kan worden aangenomen dat er geen elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zouden kunnen staan. Samengevat kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° VW van toepassing is op betrokkene: haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst of origine dermate schadelijk zou zijn, dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Betrokkene toont niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42 quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging / begin procedure echtscheiding bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42 quater, §4, 1° VW), betrokkene is kinderloos, (artikel 42 quater, §4, 2-3° VW), en toont niet aan het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld als bedoeld in de artikelen 375,398 tot 400, 402,403 of 405 van het Strafwetboek (artikel 42 quater, §4, 4° VW)

De F - kaart afgeleverd te (...) geldig tot 16.09.2016 dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° VW : legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij onder meer de schending op van artikel 42quater, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), om de volgende redenen:

"Artikel 42quater Vw. stelt:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen 5 jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...).

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Verzoekster was getrouwd op 06.09.2010 te (...) (Turkije) met de heer A(...) O(...), van Belgische nationaliteit. (STUK 3)

Zij vroeg met hem de gezinshereniging aan o.b.v. art. 40ter Vw.

Zij kwam met een visum gezinshereniging naar België en vestigde ze zich op 05.07.2011 bij haar echtgenoot.

Op 04.10.2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van haar F-kaart geldig tot 16.09.2016. Sedert 16.11.2012 werden partijen gemachtigd om feitelijk gescheiden te leven door de Vrederechter. De echtscheidingsprocedure zelf werd pas ingeleid door de heer A(...) op 20.02.2014. (STUK 4) Het echtscheidingsvonnis werd uitgesproken op 08.04.2014. (STUK 5) Bijgevolg speelt art. 42quater §4 lid 1 Vw. in het voordeel van verzoekster en is art. 42quater §1, eerste lid, 4° niet van toepassing. Het verblijf van verzoekster werd dus ten onrechte beëindigd, daar haar huwelijk 3 jaar heeft geduurd (06.09.2010-20.02.2014) tot aan het begin van de echtscheidingsprocedure en omdat zij minstens 1 jaar in België heeft samengeleefd met haar ex-man (05.07.2011-16.11.2012). Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat ze werkt. Dit gegeven wordt niet betwist door verwerende partij. Verwerende partij heeft uit het oog verloren dat verzoekster valt onder bovenvermelde uitzonderingscategorie, hetgeen een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. De verwerende partij repliceert dienaangaande in haar nota het volgende:

" Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is of het huwelijk is beëindigd binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan worden gesteld van het verblijfsrecht:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening

gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.” (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Verzoekende partij is evenwel van oordeel dat artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

In de bestreden beslissing werd hieromtrent evenwel gemotiveerd dat de totale uur van de gezamenlijke vestiging / begin procedure echtscheiding minder bedraagt dan drie jaar.

Het huwelijk werd inderdaad gesloten op 06.09.2010, doch uit het dossier blijken volgende gegevens:

- op 04.10.2012 werd de feitelijke scheiding ingezet;

- de Vrederechter geeft op 16.12.2012 aan verzoekende partij en partner de toestemming gegeven tot woonst op een verschillend adres;

- verslagen van samenwoning dd. 08.04.2013 en 28.10.2014 bevestigen dat het koppel niet meer samenwoont.

De feitelijke scheiding werd alvast in 2012 reeds ingezet, en dit is geenszins minder dan drie jaar nadat verzoekende partij en partner zijn gehuwd. De procedure werd binnen de drie jaar na het sluiten van het huwelijk ingezet, zodat verzoekende partij zich niet meer kan beroepen op de toepassing van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Terwijl minstens er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging die drie jaar heeft geduurd. De Vrederechter heeft op 16.12.2012 reeds toestemming gegeven aan verzoekende partij en partner om afzonderlijk te wonen en uit de samenwoningcontrole dd. 08.04.2013 (i.e. minder dan drie jaar na het afsluiten van het huwelijk) blijkt dat betrokkenen inderdaad niet meer samenwoonden. De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen. ”

2.3. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)”

De verzoekende partij betwist niet dat haar verblijfsrecht in beginsel kan worden beëindigd op grond van de vaststelling van de verwerende partij dat “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.” Zij is evenwel van oordeel dat zij valt onder de uitzonderingssituatie zoals bepaald in artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

De kern van de zaak heeft dus betrekking op het volgende motief:

“Betrokkene toont niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42 quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging / begin procedure echtscheiding bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42 quater, §4, 1° VW) [...]”

Om dit motief te kunnen begrijpen moet worden teruggegrepen naar hetgeen eerder in de bestreden beslissing werd gesteld, met name dat op 4 oktober 2012 de feitelijke scheiding werd ingezet, dat de Vrederechter op 16 december 2012 aan de verzoekende partij en haar partner de toestemming heeft gegeven tot woonst op een afzonderlijk adres en dat verslagen van samenwonen van 8 april 2013 en 28 oktober 2014 bevestigen dat het koppel niet meer samenwoont.

De verzoekende partij stelt hier in essentie tegenover dat haar huwelijk 3 jaar heeft geduurd, met name van 6 september 2010 tot aan het begin van de echtscheidingsprocedure op 20 februari 2014, en dat zij in België minstens 1 jaar heeft samengeleefd met haar ex-echtgenoot, met name van 5 juli 2011 tot 16 november 2012, zodat artikel 42 quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet speelt en artikel 42 quater, §1, eerste lid, 4° van diezelfde wet niet van toepassing is.

Het verblijfsrecht van de verzoekende partij werd erkend op grond van haar huwelijk, gesloten op 6 september 2010. Uit artikel 42 quater, §4, 1° blijkt dat voor wat betreft echtgenoten het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, maar niet wanneer dat huwelijk ten minste drie jaar had geduurd, waarvan minstens één jaar in België, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring. Waar de verwerende partij een cumulatieve toepassing maakt van de verschillende hypothesen van de voormelde bepaling, nu zij in het kader van het huidige geval van ex-echtgenoten niet alleen de datum van de aanvang van de procedure tot ontbinding in rekening brengt, maar ook de datum waarop de feitelijke scheiding werd ingezet en de gezamenlijke vestiging aldus werd beëindigd, is dit in strijd met de door haar gehanteerde bepaling.

De bewoordingen van artikel 42 quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet laten niet toe te stellen dat ze slechts van toepassing is wanneer zowel het huwelijk als de gezamenlijke vestiging minstens drie jaar hebben geduurd, met andere woorden : nergens blijkt dat het niet zou volstaan dat het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, om gebruik te kunnen maken van de uitzonderingsbepaling. In de betrokken bepaling is duidelijk sprake van *“het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging”* en het gebruik van het woord *“of”* zonder meer wijst op het feit dat het gaat om drie naast elkaar bestaande en op zichzelf staande hypothesen, die overigens elk op zich gelieerd zijn aan de drie hypothesen die het verblijfsrecht hadden geopend : de eerste paragraaf van artikel 42 quater voorziet de onderscheiden gevallen tot beëindiging van het recht op verblijf: (i) wanneer het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, (ii) wanneer het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of (iii) wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze drie beëindigingsgronden stemmen overeen met de hypothesen die het verblijfsrecht initieel hadden geopend, met name (i) het huwelijk of het daarmee gelijkgestelde geregistreerde partnerschap, (ii) het geregistreerde partnerschap en (iii) bloedverwanten in opgaande en neergaande lijn die zich bij hun familielid komen vestigen. Corresponderend met deze onderscheiden hypothesen zijn er de uitzonderingsgronden, met name indien (i) het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring ten minste drie jaar heeft geduurd, (ii) het geregistreerd partnerschap bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd of (iii) de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd. In alle gevallen is er sprake van een situatie die zich minstens één jaar in België heeft afgespeeld.

Wat er ook van zij: de bewoordingen van artikel 42 quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet laten niet toe aan te nemen dat het bestaan van een gezamenlijke vestiging gedurende ten minste drie jaar (waarvan minstens één jaar in het Rijk) als een overkoepelende voorwaarde dient te worden beschouwd, die hoe dan ook vervuld dient te zijn, naast de voorwaarde van een huwelijk of een geregistreerd partnerschap van ten minste drie jaar (waarvan minstens één jaar in het Rijk).

In casu moet dus worden vastgesteld dat, gelet op de toekenning van het verblijfsrecht aan de verzoekende partij op grond van haar huwelijk, moest worden nagegaan of dat huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan tenminste één jaar op het grondgebied van het Rijk, zonder meer.

De verwerende partij betoogt dat de feitelijke scheiding in 2012 reeds werd ingezet, en dat dit minder is dan drie jaar nadat verzoekende partij en partner zijn gehuwd, dat de procedure binnen de drie jaar na

het sluiten van het huwelijk werd ingezet, zodat verzoekende partij zich niet meer kan beroepen op de toepassing van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Echter, uit de stukken van het dossier blijkt dat de gerechtelijke procedure tot ontbinding van het huwelijk pas werd ingezet op 20 februari 2014, i.e. het ogenblik waarop verzoeksters ex-echtgenoot het inleidende verzoekschrift had neergelegd. Het huwelijk heeft dus wel degelijk ten minste drie jaar geduurd tot bij de aanvang van de procedure tot ontbinding. De gegevens waarop de verwerende partij zich steunt zijn, in het licht van de uitdrukkelijke bepaling dat de duur van het huwelijk moet meetellen tot op het ogenblik van de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding ervan, niet relevant. Verder blijkt dat verzoekster op 5 juli 2011 naar België is gekomen, zodat ook is voldaan aan het feit dat het huwelijk zich minstens één jaar in België heeft afgespeeld.

Al deze gegevens waren aan de verwerende partij gekend. De verzoekende partij had immers, toen zij door de verwerende partij werd uitgenodigd om documenten neer te leggen, ook een kopie van de echtscheidingsakte neergelegd, waarin de datum werd vermeld van het inleidend verzoekschrift, doch dit stuk werd door de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte gekwalificeerd als zijnde van weinig waarde, "gelet dat dit gegeven nooit in twijfel werd getrokken".

Verzoekster heeft aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat zij zich niet in één van de uitzonderingssituaties zou bevinden zoals bepaald in artikel 42quater, §4, 1° omdat "de totale duur van de gezamenlijke vestiging / begin procedure echtscheiding [...] minder dan 3 jaar [bedraagt]. Een schending van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet is aangetoond. De argumentatie van de verwerende partij doet daaraan geen afbreuk.

2.4. Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vaststelling dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden moet worden vernietigd. Dit leidt dan weer tot de vaststelling dat verzoekster terugvalt op haar initiële verblijfsrecht, waarmee de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat haar legaal verblijf in België zou zijn verstreken niet compatibel is. Ook het bevel om het grondgebied te verlaten moet dus worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS